TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2017. gada 2. martā [1]*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Vide — Direktīva 2009/28/EK — 2. panta otrās daļas a) punkts — No atjaunojamajiem energoresursiem saražotā enerģija — Hidroenerģija — Jēdziens — Enerģija, ko saražo maza hidroelektrostacija, kura atrodas pie cita uzņēmuma notekūdeņu ieplūdēm

Lieta C-4/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny* (Varšavas Apelācijas tiesa, Civillietu palāta, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 1. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 4. janvārī, tiesvedībā

J. D.

pret

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. Prehala [*A. Prechal*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents),

ģenerāladvokāts M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza

— *J. D.* vārdā – *T. Gałecki, radca prawny*,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Garofoli*, *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *K. Talabér-Ritz* un *K. Herrmann*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 15. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

1 — Tiesvedības valoda – poļu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvas 2009/28/EK par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK (OV 2009, L 140, 16. lpp.), 2. panta otrās daļas a) punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *J. D.* un *Prezes Urzędu Regulacji Energetyki* (Energoregulatora biroja priekšsēdētājs, Polija) par pēdējā minētā atteikumu pagarināt *J. D.* piešķirto koncesiju, lai ražotu elektroenerģiju mazā hidroelektrostacijā, kura atrodas pie cita uzņēmuma notekūdeņu ieplūdēm.

Atbilstošie tiesību akti

Savienības tiesības

Direktīva 2009/28

3 Direktīvas 2009/28 preambulas 1. un 30. apsvērumā ir noteikts:

“(1) Eiropas enerģijas patēriņa kontrole un samazināšana un jautājums par intensīvāku atjaunojamo energoresursu izmantošanu, kā arī enerģijas taupīšana un lielāka energoefektivitāte ieņem būtisku vietu to pasākumu kopumā, kuri jāveic, lai samazinātu siltumnīcefekta gāzu emisijas [..] Šiem faktoriem ir liela nozīme arī energoapgādes drošības un tehnoloģiju attīstības un inovācijas veicināšanā, kā arī nodarbinātības iespēju un reģionālās attīstības nodrošināšanā [..]

[..]

(30) Šīs direktīvas vajadzībām aprēķinot hidroenerģijas un vēja enerģijas ieguldījumu, klimata svārstību ietekme būtu jānormalizē, izmantojot normalizācijas formulu. Turklāt elektroenerģija, kas ražota sūkņu hidroakumulācijas elektrostacijās no ūdens, kas iepriekš uzsūknēts augšup, nav uzskatāma par elektroenerģiju, kas ražota no atjaunojamajiem energoresursiem.”

4 Šīs direktīvas 1. pantā, kurā ir definēta tās piemērošanas joma, ir noteikts:

“Ar šo direktīvu izveido vienotu sistēmu no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas izmantošanas veicināšanai. Tajā paredz valstu obligātos mērķus no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas kopējā īpatsvara sasniegšanai elektroenerģijas bruto galapatēriņā [..].”

5 Minētās direktīvas 2. pantā, kurā ir ietvertas definīcijas, ir paredzēts:

“Piemērojot šo direktīvu, ir spēkā [Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. jūnija] Direktīvas 2003/54/EK [par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 96/92/EK atcelšanu (OV 2003, L 176, 37. lpp.)] definīcijas.

Piemērojamas arī šādas definīcijas:

a) “enerģija, kas iegūta no atjaunojamajiem energoresursiem” ir enerģija no atjaunojamajiem nefosiliem energoresursiem, proti, vēja, saules, aerotermālā, ģeotermālā, hidrotermālā un jūras enerģija, hidroenerģija un biomasas enerģija; atkritumu poligonu un notekūdeņu attīrīšanas iekārtu gāzes un biogāzes enerģija;

[..].”

6 Direktīvas 2009/28 3. panta nosaukums ir “Valsts vispārējie obligātie mērķi un pasākumi saistībā ar enerģijas izmantošanu no atjaunojamajiem energoresursiem”. Saskaņā ar šī panta 1. punktu katra dalībvalsts nodrošina, ka no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvars, kas aprēķināts saskaņā ar šīs direktīvas 5.–11. pantu, 2020. gada enerģijas bruto galapatēriņā vismaz atbilst tās vispārējam valsts mērķim minētajā gadā, kā norādīts minētās direktīvas I pielikuma A daļas tabulas trešajā ailē.

7 Šīs pašas direktīvas 5. pantā “No atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvara aprēķināšana” ir noteikts:

“1. Bruto no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas patēriņu katrā dalībvalstī aprēķina kā turpmāk minēto rādītāju summu:

a) no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas elektroenerģijas bruto galapatēriņš;

[..]

3. Šā panta 1. punkta a) apakšpunktā bruto no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas elektroenerģijas patēriņš ir dalībvalstī no atjaunojamajiem energoresursiem ražotās elektroenerģijas daudzums, izslēdzot to elektroenerģijas daudzumu, kas iegūts no sūkņu hidroakumulācijas elektrostacijām, izmantojot ūdeni, kas iepriekš bijis sūknēts kalnup.

[..]

Ar hidroenerģiju un vēja enerģiju ražoto elektroenerģiju ņem vērā saskaņā ar II pielikumā noteikto normalizācijas formulu.

[..]

7. Metodika un definīcijas, kuras izmanto, lai aprēķinātu no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvaru, ir noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes [2008. gada 22. oktobra] Regulā (EK) Nr. 1099/2008 [..] par enerģijas datu statistiku [(OV 2008, L 304, 1. lpp.)].

[..]”

8 No Direktīvas 2009/28 II pielikumā ietvertās normalizācijas formulas tādas elektroenerģijas aprēķināšanai, kas saražota no hidroenerģijas, izriet, ka normalizētās elektroenerģijas daudzumu, ko gada laikā saražojušas visas dalībvalsts hidroelektrostacijas, nosaka, ņemot vērā visu attiecīgās dalībvalsts hidroelektrostaciju faktiski aprēķinātās elektroenerģijas daudzumu, izņemot elektroenerģiju, kas tiek saražota hidroakumulācijas iekārtās, izmantojot ūdeni, kas iepriekš bija sūknēts kalnup.

Direktīva 2003/54

9 Direktīva 2003/54 tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīvu 2009/72/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.). Saskaņā ar Direktīvas 2009/72 48. pantu šī atcelšana stājās spēkā 2011. gada 3. martā un norādes uz atcelto direktīvu tulko kā norādes uz Direktīvu 2009/72.

10 Direktīvas 2003/54 2. panta 30. punktā "neizsīkstošie enerģijas avoti" tika definēti kā "neizsīkstoši nefosili enerģijas avoti (vēja, saules, ģeotermālās, viļņu, plūdmaiņu, hidroenerģijas, biomasas enerģijas avoti; atkritumu deponēšanas vietās un notekūdeņu attīrīšanas iekārtās iegūtās gāzes; biogāzes enerģijas avoti)". Šī definīcija tika identiski pārņemta Direktīvas 2009/72 2. panta 30. punktā.

Regula Nr. 1099/2008

11 Regulas Nr. 1099/2008 B pielikuma mērķis it īpaši ir precizēt ikgadējās enerģētikas statistikas vākšanu. Saskaņā ar šī pielikuma "Atjaunojamie energoresursi un enerģija no atkritumiem" 5.1.1. punktu datu vākšana attiecas uz "hidroenerģiju", kas ir definēta:

"Potenciāla un kinētiska ūdens enerģija, kas pārvērsta elektroenerģijā hidroelektrostacijās. Ir jāietver pārsūknēšana. [..]"

12 Šis B pielikums tika grozīts tostarp ar Komisijas 2013. gada 13. februāra Regulu Nr. 147/2013 (OV 2013, L 50, 1. lpp.), bet hidroenerģijas definīcija ir palikusi nemainīga.

Polijas tiesības

13 1997. gada 10. aprīļa *Ustawa prawo energetyczne* (Enerģētikas likums) redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (2012. gada *Dz. U.*, 1059. pozīcija; turpmāk tekstā – "Enerģētikas likums"), 3. pantā ir noteikts:

"Likumā izmantotajām definīcijām ir šāda nozīme:

[..]

20) atjaunojamie energoresursi: resursi, kuru pārstrādes procesā tiek izmantoti šādi enerģijas veidi: vēja, saules, aerotermālā, ģeotermālā vai hidrotermālā enerģija, viļņu, jūras straumes, plūdmaiņas enerģija, upju krituma un biomasas enerģija, atkritumu poligonu biogāze, kā arī biogāze, kas radusies notekūdeņu novadīšanas, proti, attīrīšanas rezultātā vai sadaloties deponētiem augu vai dzīvnieku izcelsmes produktiem;

[..]."

Pamatlietas strīds un prejudiciālais jautājums

14 *J. D.* ir uzņēmums, kas darbojas elektroenerģijas ražošanas nozarē. Laikposmā no 2004. gada 20. novembra līdz 2014. gada 20. novembrim tam tika piešķirta koncesija, ļaujot tam ražot elektroenerģiju no atjaunojamajiem energoresursiem divās nelielās biogāzes stacijās un mazā hidroelektrostacijā. Pēdējā minētā atrodas pie cita uzņēmuma, kas nenodarbojas ar elektroenerģijas ražošanu, notekūdeņu (rūpniecisko notekūdeņu) ieplūdēm.

15 2013. gada 5. martā *J. D.* vēlējās pagarināt šīs koncesijas uz jaunu laikposmu. Ar 2013. gada 6. novembra lēmumu Energoregulatora biroja priekšsēdētājs noraidīja šo pieteikumu par pagarinājumu attiecībā uz mazo hidroelektrostaciju, pamatojoties uz to, ka par iekārtām, kas ražo elektroenerģiju no atjaunojamiem energoresursiem, var uzskatīt tikai tās hidroelektrostacijas, kas ražo elektroenerģiju no viļņiem, jūras straumēm un plūdmaiņas, kā arī upju krituma.

16 *J. D.* apstrīdēja šo lēmumu *Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Varšavas apgabaltiesa – Konkurences un patērētāju tiesību aizsardzības tiesa, Polija), kas šo prasību noraidīja ar 2014. gada 5. novembra spriedumu. Šī tiesa uzskata, ka no Enerģētikas likuma 3. panta

20. punktā iekļautās atjaunojamo energoresursu definīcijas izriet, ka elektroenerģiju, ko ir saražojusi hidroelektrostacija, kas nav sūkņu hidroakumulācijas elektrostacija un kas atrodas pie cita uzņēmuma notekūdeņu ieplūdēm, nevarot uzskatīt par no atjaunojamiem energoresursiem iegūtu enerģiju.

17 *J. D.* pārsūdzēja šo spriedumu *Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny* (Varšavas Apelācijas tiesa, Civillietu palāta, Polija). Šajā pēdējā minētajā tiesā *J. D.* būtībā norāda, ka šajā gadījumā nav nozīmes veidam, kādā cits uzņēmums ir ieguvis ūdeni, un ka Enerģētikas likuma 3. panta 20. punkts ir pretrunā Direktīvas 2009/28 2. panta otrās daļas a) punktam, lasot to kopā ar šīs direktīvas preambulas 30. apsvērumu un 5. panta 3. punktu, ciktāl tajā ir norāde uz "upju krituma enerģiju", nevis uz šajā direktīvā izmantoto plašāko "hidroenerģiju".

18 Iesniedzējtiesa vaicā, vai hidroenerģijā kā enerģijā, kas iegūta no atjaunojama energoresursa, ietilpst enerģija, kas tiek ražota, izmantojot mākslīgu ūdensteču gravitācijas radīto kritumu, ja, pirmkārt, šo ūdeni savāc cits uzņēmums saviem mērķiem, izmantojot citu enerģiju, un, otrkārt, attiecīgā hidroelektrostacija nav ne sūkņu hidroakumulācijas elektrostacija, ne arī caurteces hidroelektrostacija ar sūkņa funkciju. Tā it īpaši norāda, ka Direktīvās 2009/28 un 2003/54 nav definēts hidroenerģijas jēdziens un ka strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī spēkā esošās valsts tiesību normas attiecās tikai uz elektroenerģiju, kas iegūta no upju dabīgā krituma.

19 Šajos apstākļos *Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny* (Varšavas Apelācijas tiesa, Civillietu palāta) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvas [2009/28] 2. panta [otrās daļas] a) punktā, skatot kopā ar šīs pašas direktīvas 5. panta 3. punktu un preambulas 30. apsvērumu, izmantotais jēdziens hidroenerģija, kas iegūta no atjaunojamiem energoresursiem, ir jāsaprot tikai un vienīgi kā tāda enerģija, ko saražo hidroelektrostacijas, izmantojot iekšējo virszemes ūdeņu kritumu, tai skaitā upju kritumus, vai arī tāda enerģija, ko saražo hidroelektrostacija (kas nav ne sūkņu hidroakumulācijas elektrostacija, ne arī caurteces hidroelektrostacija ar sūkņa funkciju), kas atrodas pie cita uzņēmuma rūpniecības notekūdeņu ieplūdēm?"

Par prejudiciālo jautājumu

20 Uzdodot jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2009/28 2. panta otrās daļas a) punktā ietvertais jēdziens "enerģija, kas iegūta no atjaunojamiem energoresursiem" ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ietilpst enerģija, ko ražo neliela hidroelektrostacija, kas nav ne sūkņu hidroakumulācijas elektrostacija, ne arī caurteces hidroelektrostacija ar sūkņa funkciju un kas atrodas pie cita uzņēmuma rūpniecības notekūdeņu ieplūdēm, kurš ūdeni iepriekš ir ieguvis savām vajadzībām.

21 Saskaņā ar Direktīvas 2009/28 2. panta otrās daļas a) punktu "enerģija, kas iegūta no atjaunojamiem energoresursiem", attiecas uz "enerģiju no atjaunojamajiem nefosiliem energoresursiem, proti: [..] hidroenerģiju [..]".

22 Lai gan no šīs definīcijas formulējuma izriet, ka elektroenerģija, kas ražota no hidrauliskās enerģijas, jeb hidroenerģija ir enerģija, kas iegūta no atjaunojamiem energoresursiem, tomēr jākonstatē, ka, nepastāvot precizējumiem šajā ziņā, šis formulējums pats par sevi neļauj noteikt, vai hidroenerģijas jēdziens Direktīvas 2009/28 2. panta otrās daļas a) punkta izpratnē attiecas tikai uz elektroenerģiju, kas iegūta no hidrauliskās enerģijas, ko radījusi dabiska ūdenstece, vai arī tā iekļauj elektroenerģiju, kas iegūta no hidrauliskās enerģijas, ko radījusi mākslīga ūdenstece, un, ja tā ir, tad ar kādiem nosacījumiem.

23 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas prasības, gan no vienlīdzības principa izriet, ka Savienības tiesību norma, kurā tās satura un piemērošanas jomas noskaidrošanai nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, parasti visā Savienībā ir interpretējama autonomi un vienveidīgi (spriedums, 2011. gada 21. decembris, *Ziolkowski* un *Szeja*, C-424/10 un C-425/10, EU:C:2011:866, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

24 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Direktīvā 2009/28 nav atsauces uz valsts tiesībām attiecībā uz jēdziena "hidroenerģija" nozīmi, ciktāl tas attiecas uz enerģiju, kas iegūta no atjaunojamiem energoresursiem šīs direktīvas izpratnē. No tā izriet, ka minētās direktīvas piemērošanas ietvaros šis jēdziens ir uzskatāms par autonomu Savienības tiesību jēdzienu, kas jāinterpretē vienveidīgi visā dalībvalstu teritorijā.

25 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tādu jēdzienu nozīme un tvērums, kuriem Savienības tiesības nesniedz nekādu definīciju, ir jānoskaidro, ņemot vērā kontekstu, kādā tie tiek lietoti, un tiesiskā regulējuma, kura daļu tie veido, sasniedzamos mērķus (spriedums, 2011. gada 21. decembris, *Ziolkowski* un *Szeja*, C-424/10 un C-425/10, EU:C:2011:866, 34. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

26 Attiecībā uz kontekstu, kādā attiecīgais jēdziens tiek lietots, jānorāda, ka, lai gan Direktīvas 2009/28 2. panta pirmajā daļā ir precizēts, ka tās mērķiem ir piemērojamas Direktīvas 2003/54, kas šobrīd ir aizstāta ar Direktīvu 2009/72, definīcijas, un lai gan pēdējās minētās 2. panta 30. punktā ir iekļauta atjaunojamo energoresursu definīcija, kas būtībā atbilst Direktīvas 2009/28 2. panta otrās daļas a) punktā iekļautajai definīcijai, Direktīvā 2009/72 tomēr nav izskaidrots, kas ir jāsaprot ar hidroenerģiju, kura ražota no atjaunojamiem energoresursiem.

27 Tomēr, pirmkārt, Direktīvas 2009/28 5. panta 7. punktā ir paredzēts, ka definīcijas, kuras izmanto, lai aprēķinātu no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvaru, ir noteiktas Regulā Nr. 1099/2008. Tās B pielikuma 5.1.1. punktā hidroenerģija ir definēta kā "potenciāla un kinētiska ūdens enerģija, kas pārvērsta elektroenerģijā hidroelektrostacijās", šajā definīcijā precizējot, ka "ir jāietver pārsūknēšana".

28 Otrkārt, no Direktīvas 2009/28 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 3. punkta pirmās daļas izriet, ka, aprēķinot bruto no atjaunojamajiem energoresursiem saražotās enerģijas patēriņu attiecīgajā dalībvalstī, attiecībā uz bruto no atjaunojamajiem energoresursiem saražotās elektroenerģijas patēriņu attiecīgajā dalībvalstī tiek ņemts vērā "[šajā] dalībvalstī no atjaunojamajiem energoresursiem ražotās elektroenerģijas daudzums, izslēdzot to elektroenerģijas daudzumu, kas iegūts no sūkņu hidroakumulācijas elektrostacijām, izmantojot ūdeni, kas iepriekš bijis sūknēts kalnup".

29 Līdzīgā veidā šī 5. panta 3. punkta trešajā daļā ir precizēts, ka elektroenerģija, kas iegūta no hidrauliskās enerģijas, tiek ņemta vērā atbilstoši normalizācijas formulai, kas noteikta šīs pašas direktīvas II pielikumā. Saskaņā ar šo formulu normalizētais elektroenerģijas daudzums, kas visās dalībvalsts hidroelektrostacijās saražots vienā gadā, tiek noteikts, neiekļaujot to elektroenerģijas daudzumu, kas saražots hidroakumulācijas iekārtās, izmantojot ūdeni, kas iepriekš bijis sūknēts kalnup.

30 Šajā ziņā Direktīvas 2009/28 preambulas 30. apsvērumā arī ir precizēts, ka elektroenerģija, kura ražota sūkņu hidroakumulācijas elektrostacijās no ūdens, kas iepriekš uzsūknēts augšup, nav uzskatāma par elektroenerģiju, kas ražota no atjaunojamajiem energoresursiem.

31 Kā būtībā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 36.–38. punktā, no šiem apstākļiem izriet, ka par enerģiju, kas iegūta no atjaunojamajiem energoresursiem Direktīvas 2009/28 2. panta otrās daļās a) punkta izpratnē, ir jāuzskata jebkura hidroenerģija, lai arī tā ir ražota, izmantojot ūdens kritumu mākslīgajās ūdenstecēs vai dabīgajos ūdensceļos, izņemot elektroenerģiju, kas iegūta no sūkņu hidroakumulācijas elektrostacijām, izmantojot ūdeni, kas iepriekš bijis sūknēts kalnup.

32 Šādu interpretāciju apstiprina Direktīvā 2009/28 izvirzītie mērķi. Faktiski no tās 1. panta izriet, ka tās mērķis ir veicināt no atjaunojamajiem energoresursiem saražotu enerģiju, un saskaņā ar tās preambulas 1. apsvērumu enerģijas, kas ražota no atjaunojamiem energoresursiem, izmantošanas palielināšana ieņem būtisku vietu to pasākumu kopumā, kuri jāveic, lai samazinātu siltumnīcefekta gāzu emisijas, un tam ir liela nozīme arī energoapgādes drošības un tehnoloģiju attīstības un inovācijas veicināšanā, kā arī nodarbinātības iespēju un reģionālās attīstības nodrošināšanā, jo īpaši lauku apvidos un izolētos apvidos. Šajā ziņā šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ir paredzēts, ka katra dalībvalsts nodrošina, ka no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvars 2020. gada enerģijas bruto galapatēriņā vismaz atbilst mērķim, kas tai ir noteikts minētās direktīvas I pielikuma A daļā.

33 Ja no hidroenerģijas, kas iegūta no atjaunojamajiem energoresursiem, jēdziena Direktīvas 2009/28 izpratnē tiktu izslēgta visa elektroenerģija, kas tiek saražota no hidrauliskās enerģijas, ko rada mākslīgās ūdensteces, pamatojoties tikai uz to, ka runa ir par šāda veida ūdenstecēm, kā to būtībā ierosina Polijas valdība, tas ne tikai būtu pretrunā Savienības likumdevēja gribai, kā tas tika norādīts šī sprieduma 26.–31. punktā, bet tas būtu pretrunā arī šo mērķu īstenošanai.

34 Apstāklis pats par sevi, ka elektroenerģija tiek ražota no hidrauliskās enerģijas, ko rada mākslīga ūdenstece, nenozīmē, ka netiek veicināta šī sprieduma 32. punktā minēto mērķu sasniegšana, it īpaši siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas samazināšana.

35 Turklāt vispārēja izslēgšana, kāda tiek ierosināta šī sprieduma 33. punktā, ciktāl tās rezultātā tiktu mazināta elektroenerģijas ražošana no hidrauliskās enerģijas, ko rada mākslīga ūdenstece, lai gan šī mākslīgā ūdenstece pastāv tādēļ, ka pirms tam ir notikusi ražošana, neatkarīgi no tā, ka vēlāk šie notekūdeņi tiek izmantoti elektroenerģijas ražošanai, un pat ja šī elektroenerģijas ražošana notiek, neizmantojot sūkņu hidroakumulācijas sistēmu, varētu samazināt hidroenerģijas daudzumu, kam varētu piemērot no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas veicināšanas pasākumus, kas dalībvalstīm ir jāīsteno, piemērojot Direktīvu 2009/28, un tādējādi kaitētu šo mērķu pilnvērtīgai īstenošanai.

36 Lai izvairītos no noteikumu apiešanas riska, tomēr ir svarīgi, lai iepriekš veiktās darbības, kas ir radījusi šo mākslīgo ūdensteci, vienīgais mērķis nebūtu radīt minēto ūdensteci, lai to vēlāk izmantotu elektroenerģijas ražošanai. Tādējādi hidroenerģijas, kas iegūta no atjaunojamajiem energoresursiem, jēdzienā Direktīvas 2009/28 izpratnē neietilptu elektroenerģija, kas saražota no hidrauliskās enerģijas, ko rada mākslīgā ūdenstece, ja tā pirms tam ir radīta ar sūkņa palīdzību tikai tādēļ, lai vēlāk ražotu šādu elektroenerģiju.

37 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pamatlietā aplūkotā mazā hidroelektrostacija nav nedz sūkņu hidroakumulācijas elektrostacija, ne arī caurteces hidroelektrostacija ar sūkņa funkciju, un tādējādi tā neietilpst jēdzienā "hidroakumulācijas iekārtas, izmantojot ūdeni, kas iepriekš bijis sūknēts kalnup" Direktīvas 2009/28 izpratnē, un turklāt tās izmantoto mākslīgo ūdensteci rada trešā uzņēmuma notekūdeņi, kurus tas ir izmantojis savai darbībai, kas tomēr ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

38 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2009/28 2. panta otrās daļas a) punktā ietvertais jēdziens "enerģija, kas iegūta no atjaunojamiem energoresursiem" ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ietilpst enerģija, ko ražo maza hidroelektrostacija, kas nav ne sūkņu hidroakumulācijas elektrostacija, ne arī caurteces hidroelektrostacija ar sūkņa funkciju un kas atrodas pie cita uzņēmuma rūpniecības notekūdeņu ieplūdēm, kurš ūdeni iepriekš ir ieguvis savām vajadzībām.

Par tiesāšanās izdevumiem

39 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvas 2009/28/EK par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK, 2. panta otrās daļas a) punktā ietvertais jēdziens "enerģija, kas iegūta no atjaunojamiem energoresursiem" ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ietilpst enerģija, ko ražo maza hidroelektrostacija, kas nav ne sūkņu hidroakumulācijas elektrostacija, ne arī caurteces hidroelektrostacija ar sūkņa funkciju un kas atrodas pie cita uzņēmuma rūpniecības notekūdeņu ieplūdēm, kurš ūdeni iepriekš ir ieguvis savām vajadzībām.

[Paraksti]